

DIÀLEGS...

Hem pensat que en la nostra revista hi calia una pàgina d'entrevistes, diàlegs, colloquis, etc., amb persones del nostre poble, o de fora d'ell, doncs d'aquesta manera podrien ser més els participants en explicar-hi coses interessants, a la vegada que ens coneixeriem més els uns amb els altres.

Moltes seran les persones que voldran col·laborar-hi, aportant així noves coses a la revista. Creiem que, amb les activitats i experiències d'uns, problemes dels altres, així com també consells, pot ésser una secció molt agradable per a tothom.

Així doncs, en aquest número, presentem una entrevista amb el matrimoni Jaume Viadé-Lluïsa Portet.

Al cap tard del dia de Sant Isidre, ens arribem a casa seva, on som molt ben rebuts pels esposos i també, perquè no, per dos dels seus tres infants, són molt formosos i gemats, i encara que es despertessin no varen plorar. N'hi faltava un, doncs encara resta a la Maternitat de Barcelona, per uns dies. Ah, també hi havia la nena gran que ja te dos anys i mig, per cert que és com una nina, molt bonica, rosseta i simpàtica, tant, que ja seguia un tros de camí amb nosaltres.

En primer lloc, ens interessem per la salut de tots, que és del tot satisfactòria, són molt valents; ella també és una dona valentíssima. Ens n'alegrem molt i demanem a Déu que els ho conservi.

Bé, doncs, comencem la xerrada i els hi preguntem:—

—Com us ha anat aquesta experiència?

L'esposa, diu:

—Vaig anar a visitar-me al doctor Reixach, em va fer unes radiografies i, quan em va donar la notícia, ja us ho podeu figurar, vaig quedar... I tot seguit cap a la Maternitat de Barcelona, a passar els dos últims mesos, concretament del dia dotze de març a l'onze de maig, amb un rigorós règim i constant control dels metges, i, anar esperant.

En Jaume, el seu espòs, diu:

—Oh, ja he passat la meva també, ja, corrent amunt i avall, dormint poc i pensant com acabaria tot allò.

—Hem sentit dir que molts metges s'havien interessat en aquest esdeveniment...

—Doncs sí, és veritat. Particularment, a mi en cuidava el Dr. Muxí, però algun dia n'havien passat fins catorze.

—Us han visitat també periodistes, repòrters, T.V.E., etc.?

—Sí, els de «La Vanguardia», i de cinc revistes que ara no recordem els noms. Tots, diu ella, em deien la «dona cèlebre». També havien de venir els de la T.V.E., però estaven avisats per uns cinc dies més tard, doncs, el naixement va ésser adelantat.

—Quin pes feien els infants en néixer?

—Les dues nenes pesaren: una 3'400 kg. i l'altra 2 kg., i el nen també 3'400 kg.

—La mare ens conta que, en la cesària, tingueren de posar-li quaranta punts. Va a buscar unes radiografies on es veuen perfectament col·locats.

—A l'hora de l'aliment deveu tenir molta feina —preguntem a la mare.

—Una mica. De moment aquests dos me'ls crio jo, encara que els hi dono ajuda amb papilles.

—A les nits, us resten gaires hores de dormir?

—Fins ara s'han portat molt bé; com que estan bons, dormen molt, només a l'hora del menjar és quan hi ha soroll.

—Heu pensat ja els noms que els atorgareu?

—Sí, el nen, Jaume; una nena, Maria Glòria, i l'altra nena, Maria Lluïsa. Els batejarem aquí a Santa Eulàlia.

—Sabem que la mare no és filla de Santa Eulàlia, però ignorem a quin poble nasqué...

—Sóc nascuda no gaire lluny d'aquí: a Tagamanent, i el meu nom és Lluïsa Portet i Tenes.

—Ha succeït alguna altra vegada un cas així a algun familiar vostre? —preguntem a la mare.

—Doncs, sí. No de tres, però jo sóc bessona amb un noi. Ara és ja un home i casat també; es diu Francesc i tenen un nen i una nena, però no són bessons.

—En cas d'una nova concepció què us han dit els metges, ¿podria repetir-se el cas?

Es posen a riure i diuen que sí, que probablement succeiria el mateix, o inclús podrien ser quatre. En Jaume, ja ens en diu una...

Bé, la xerrada ja ha estat força llarga encara que com que érem també un matrimoni els visitants, hauríem estat molta estona preguntant i escoltant coses, però no vàrem voler abusar ni cansar-los a ells, com tampoc no voldríem fer-ho amb els lectors. Ens acomiadem doncs, desitjant-los moltes felicitats i oferint-nos per una possible ajuda. Amb Déu siau.

Esteve Maspons - Cinta Bonet

CARBÓ

Llibreter

Enquadernador

TEL. 270 04 32

GRANOLLERS

CLAVÉ, 36